

Kramerius 5

Digitální knihovna

Podmínky využití

Knihovna poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny není možné bez případného písemného svolení knihovny.

Hlavní název: **Čechoslovan**

Vydavatel: **V. Švihovský**

Vydáváno v letech: **1911-[1918], 1912, 24.02.1912**

Číslo ročníků: **2, 8**

Číslo výtisků: **2, 8**

Datum vydání čísla: **24.02.1912**

Identifikátor ISSN: **2414-9373**

Stránka:

ČESKÁ RUS.

Z Oděsy.

(České poměry. — Ples).

Dle soukromých odhadů čítá česká kolonie v Oděse asi na 300 příslušníků, mezi nimiž jsou zastoupeny všechny vrstvy společenské. Bohužel nepodařilo se ještě nikdy na delší dobu soustřediti tyto nej-různější prvky v českém spolku, který by přece při takové kolonii mohl být vzorným. Starší členové naší kolonie pamatují český podpůrný spolek v rozkvětu a s radostí vzpomínají dřívějších zábav a výletů do okolí. To bylo v dobách, kdy členstvo mezi sebou dobře vycházelo a kdy osobní spory se ve spolku nedostávaly na přetřes. Jakmile však tyto hranice byly překročeny, byl konec svornosti. Začaly se tvořit různé tábory, a spolek, který před tím zdárně prosperoval, počal se pomalu rozpadávat. Je jen děkovati malé hrstce několika nadšenců, kterým vždy idea celku byla dražší než osobní neshody, že spolek nezanikl. Je pozoruhodno, jak mezi Čechy rozkvétá nevraživost; člověk by si myslil, že právě v cizině budou k sobě více tihnouti, protože jsou odkázáni pouze na sebe sama, ale každý to jenom uznává, neřídě se dle toho. Vlastně ani nelze při tom viniti celek, protože bylo viděti z mnoha stran sebezapře-

ni; ale tím morem, který vždy šířil mladý organismus českého spolku, bylo vlastně několik jednotlivců, kteří jako v Averčenkově jednoaktovce Smerě, nemajíce třeba nic zlého na mysli, svými řečmi a neomalým chováním dovedli od sebe odpuzovati každého vážnějšího pracovníka pro českou věc.

Za takových poměrů, kde spolek čítal 16 členů, z čista jasna vyrostl český ples. Opravdu smělá myšlenka, ale audaces fortuna juvat (smělým štěstím pomáhá). Práce nebyla podniknuta nadarmo, neboť máme dnes ve spolkové pokladně, která před časem byla úplně prázdná, zase na 300 rublů.

Stalo se to však zásluhou a chvályhodnou činností dam: Pachmanové, Bártové a Kreislové a pp. Simečka, Růžičky, Počty a Havelky. A podívejte se, co tato hrstka odvažlivých nadšenců dokázala.

Ples byl uspořádán 3. února v místnostech uměleckého klubu (артистический клуб) s vybraným koncertním programem, jež nám laskavě pomohl sestaviti pan profesor Stupka. Bylo na programu solo na čele, Dvořákovo Andante, dále Dvořákův Slovanský tanec a Chopinovo Nocturno na housle, pak solo na klavír. Několik českých písní zazpívala nám slečna Jansová, člen městského divadla.

Když byl program vyčerpán, usedla na scéně zákopnická hudba pod taktovkou pana Veselého a již za chvíli zaznívala sálem směs z národních písní.

Mezitím co byl vyprázdnován sál, naše dámy občerstvovaly účastníky plesu v buffetu, který byl výtečně uspořádán.

Za nedlouho na to počal taneční rej, jenž potrvál až do 5. hodiny ranní. Z tanců obdiv vzbuzovala hlavně Beseda, tančená dvakrátě čtyřmi kolonami, a Strašák, který se četným ruským hostům tak zamlouval, že nebylo snad nikoho, kdo by si při Strašáku neskočil v kole. Staří i mladí, vše v divém reji a s jiskřivými očima, nenuceně si poskakovali a dá se říci, že tím bylo veselí na vrcholu.

Nás několik organisátorů mělo opravdovou radost nad velikým úspěchem, se kterým se český ples potkal, a usnesli jsme se proto, že tím naše práce ve prospěch české věci nepřestane. Budou-li nám všichni i na dále tak nakloněni jako do plesu, pak doufáme, že se nám podaří český spolek přivésti do starých kolejí a tím dáti základnu pro družný a důstojný, český, společenský život v Oděse.

Bořivoj Dušek.

„Kříž u potoka“ v Malině.

Pochlubili jsme se již před českou veřejností prvním úspěchem naší osady v divadelní činnosti,

A úkradkem vytlačil palec z oka slzu.

„Snad jsme tam měli přece zůstat...“ zasteskla si stařenka pozorujíc toužícího muže.

Polaskému se zdálo, že žena pokládá jeho vzdech za výčitku jí za to, že ona vlastně rozhodla, aby se stěhovali do města. A nechtěl, aby měla dojem, že jí něco vyčítá. Vymlouval:

„Vždyť nám tu nic neschází. Najíme se, jsme v teple a suchu, a Bůh ví, jak by letos staré ruce pracovaly. Je to tak docela dobře... Můžem si konečně na stará kolena oddechnouti. Jen zvyknout si na zdejší život je třeba. A vrátit se, to zhola nemožno. Mysleli by souseedé, že jsme se synem nemohli vydržet, že se nás nabažil a vyhnal. A takovou ostudu nepřipustím. Lidé by neuvěřili, že je dobrý, pracovitý, laskavý na nás, když bychom od něho utíkali. To by bylo pomluva! A Vojtěch by si jich nijak nezasloužil.“

„Tak tak... Máš pravdu... Však si zvykneme.“

Ale nezvykli. Touha po rodné

Trochu čilejšího života do jich velkoměstské idylly přinášival dopis Václavův. To bylo zvědavosti, než dopis otevřeli, a když jej několikrátě přečetli, bylo látky k hovoru na několik dní. Strýc Václav nikdy nezapomněl zmíniti se o všech novinkách, jež byly na vsi. A jak důležité pro ně byly ty novinky, Pechar přišel o koně, soused Vráněk bude přistavovat stodolu, Halouzek měl nejlepší řepu a starý Komárek se roznemohl. A pak pěkně po pořádku probral se život Pecharův, Vránkův, Halouzkův, a nejděle se zdrželi u Komárka, byl v jejich letech a tenkrátě nemoc největší nic kalého.

I synovi vyprávěli, co píše strýc Václav.

Vojtěch jednou vyslechl a po druhé mávnuv rukou prohodil:

„Ach bože, těch lidí už skoro ani neznám. A jaké to světové převraty, když se Vráněk odhodlal přestavět stodolu!“

„Ovšem, tobě to nic neznamená... ale my s těmi lidmi léta a léta žili a jejich radosti a strasti bývaly i naše. Jsme přece ještě s nimi

alespoň vzpomínkami spoutáni,“ trochu vyčítavě zahovořil starý Polaský.

Vojtěch se jen bezvýznamně usmál.

Pak týden mluvilo se o tom, co budou psát strýci Václavovi, o čem mu budou vypravovati a na co se budou ptáti. A konečně starý Polaský psal, a pak nastala dlouhá doba netrpělivého očekávání odpovědi.

Březen několika zářivými dny oznámil příchod jara. Staří manželé vidali sice slunce jen na protější střeše, ale stále k němu obraceli své uvadlé a roztoužené pohledy. Dlouho se nezminil jeden druhému, co vzbuzuje náhle jejich zájem. Až jedenkrátě Polaský:

„Teď bych vyjžděl se stračenou na pole. Trochu bychom poorali, skřivánka si poposlouchali a nadýchali se vůně omladlé země. Veseleji by bylo, a radostněji v duši. A letos vyjždí dlouhý Pekárek, který chalupu koupil. Jen zemí rozrachá, vím jaký to polovičatý člověk. Až líto je mi toho políčka, vzpomenu-li si.“